

siden 1982. Det bidrag, euroens kursforhold til dollaren har givet, er i virkeligheden relativt lille, fordi vi jo har et fast, stabilt kursforhold til vore største samhandelspartnere. Så det er ikke den vej rundt, at det sker. I øvrigt er inflationsbidraget fra forholdet mellem euroen og dollaren også relativt lille, og dér henviser jeg til den seneste økonomiske oversigt.

Hr. Holger K. Nielsen har brugt argumentet, at vi kan ikke vide, hvad tiden kræver af økonomisk politik om 25-30 år. Det er jeg faktisk meget enig i. Det tror jeg ikke at der er nogen der kan forudse. Jeg vil godt bare tilføje til det synspunkt, at hvis forholdene ændrer sig så meget, at det ikke er den type økonomisk politik, vi fører i dag, der vil være relevant om 25, 30, 40, 50 år, så vil det jo være vilkår, der gælder for alle, også for alle landene i Europa.

Derfor er det efter min opfattelse ikke i sig selv et argument for, at vi har en forestilling om, at Danmark om 20 år eller 25 år er i en situation, hvor vi skal føre en fuldstændig uafhængig økonomisk politik i forhold til vores omverden. Sådan er verden ikke indrettet. Og sådan bliver den heller ikke.

Jeg har meget vanskeligt ved at se nogen som helst signaler eller tegn på, at det skulle gå i den retning. Tværtimod er økonomi, penge, kapital grænseoverskridende, og sagen er jo, at vores økonomiske handlefrihed er begrænset. Hvis vi ønsker stabilitet, forudsigelighed for erhvervslivet, forudsigelighed for familierne, hvis vi ønsker en varig høj beskæftigelse, og hvis vi ønsker handlefrihed til at indrette vores samfund, som vi helst vil det, så lægger de krav og ønsker begrænsninger for vores økonomiske handlefrihed. Og det gør de, hvad enten vi er med i den fælles valuta eller ej. Verden er indrettet på den måde, at Danmark ikke kan føre en totalt uafhængig økonomisk politik i forhold til omverdenen.

Så har jeg forstået, at beskæftigelse kontra arbejdsløshed er blevet til dagens argument. De, der siger nej til dansk deltagelse i den fælles valuta, mener, at vi dermed også siger ja til arbejdsløshed og nej til beskæftigelse. Jeg har sidet og spekuleret over, hvad jeg skal kalde den type argumentation. Og min gode kollega, udenrigsministeren, mindede mig om Hørupcitatet: »Hvad stiller man op med det vitterligste vâs?«

Sagen er jo, at den danske Nationalbanklov fra 1936, som jeg nu har hentet i frokostpausen, siger i § 1 om formålet, at Nationalbanken skal

opretholde et sikkert pengevæsen her i landet samt lette og regulere pengeomsætning og kreditgivning.

Dette har været gældende til alle tider siden 1936, og der har ikke siden været nogen ændringer overhovedet af denne lov. Det er udlagt som, at man skal føre en stabil pengepolitik, der skaber grundlag for stabil prisudvikling, at pengene skal holde deres værdi. Det er faktisk det, der er formålet for Nationalbanken. Hverken Nationalbanken i Danmark eller Den Europæiske Centralbank skal som hovedformål føre beskæftigelsespolitik. Det har Nationalbanken i Danmark heller aldrig nogensinde gjort.

Det er fuldstændig klart, at hvis man ønsker en varig høj beskæftigelse, så er det bedste grundlag en stabil økonomisk udvikling og stabile priser.

Vi har oplevet i Danmark, hvad det betyder af menneskelige problemer og store økonomiske problemer, hvis vi lader stå til og lader udgifterne og underskuddet stige og stige. Det skaber ingen løsninger, og devalueringer har heller aldrig skabt en løsning på det problem. Det har taget Danmark mere end 15 år at få has på de problemer, der blev skabt på det tidspunkt.

Når jeg tager det frem, så er det, fordi det er blevet betegnet som en meget stor stramning for dansk økonomi, at der er en begrænsning for, hvor store budgetunderskud vi kan have, nemlig 3 pct. af bruttonationalproduktet. Jeg vil sige, at det er en gave, at der er den type begrænsninger, fordi det skaber en disciplin hos politikerne til at løse de problemer, der opstår og kan opstå og som formentlig også vil opstå i fremtiden, på en mere konstruktiv måde og hurtigere, end vi har set i vores historie.

Til allersidst omkring vismændenes rapport i dag: Vismændene har i analysen bekræftet de analyser, som regeringen har lavet af effektiviseringsgevinster. Vi vil få mindre rentespænd, vi vil fjerne vekselomkostninger og valutakursusikkerhed. Vi vil få en øget konkurrence. Alt sammen vil det give nogle økonomiske fordele, men det er ikke det, der er det interessante efter min opfattelse.

Det, vismændene gør, er at lave en analyse, der sammenligner fastkurspolitik med det alternative, der hedder flydende valutapolitik. De gør det ud fra en teoretisk tilgang og ikke ud fra, hvilke erfaringer der er gjort igennem årenes løb, og jeg vil gerne understrege, at jeg og regeringen er dybt uenig. En flydende valuta-